

www.lesvosnews.net

ΕΦΗ ΒΕΝΙΑΝΑΚΗ

ΣΕ ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Σε ακανόνιστο ρεύμα» της Έφης Βενιανάκη, από τις Εκδόσεις Ψυχογιός (Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016)

Γράφει η **Ράνια Μπουμπουρή**

Πρόκειται για το χρονικό μιας αυτοχειρίας, διαβάζουμε στο οπισθόφυλλο του βιβλίου, και πράγματι μια απόπειρα αυτοκτονίας είναι η αφορμή για να ξετυλιχτεί η ιστορία των δύο πρωταγωνιστριών του, της 30χρονης Ανθής και της 18χρονης Μαρίας. Επαγγελματίας χορεύτρια η πρώτη, μαθήτρια λυκείου η δεύτερη. Τα μονοπάτια της ζωής τους διασταυρώνονται στο κατώφλι του θανάτου, όταν η Ανθή πέφτει με τη θέλησή της στο κενό από το μπαλκόνι ενός ακριβού ξενοδοχείου και η Μαρία γίνεται αυτόπτης μάρτυρας της σκηνής. Η κοπέλα νιώθει να ενώνεται μ' έναν παράξενο δεσμό με αυτή την άγνωστή της γυναίκα, την οποία και αναζητά στο νοσοκομείο. Η Ανθή έχει πέσει σε κώμα και η Μαρία γίνεται η μόνιμη και μοναδική της συντροφιά.

Καλοδουλεμένη κι αιχμηρή γλώσσα, γερή δομή, εις βάθος ανάλυση των χαρακτήρων είναι τα στοιχεία που διακρίνουν το παρόν έργο της Έφης Βενιανάκη. Θεματικά, πραγματεύεται την απώλεια και τη διαχείρισή της στην καθημερινή ζωή με επιτυχία. Διότι, όντως, για κάποιους ανθρώπους η απώλεια είναι κάτι

αβάσταχτο, με αποτέλεσμα να χάσουν την πίστη τους στη ζωή. «Κατοικούν ρημαγμένοι στο σώμα τους, σέρνουν τη ζωή τους, έτοιμοι να κάψουν και να καούν, σαν στοιχειά μπαινοβγαίνουν στην καθημερινότητά τους, αλλά συνομιλούν με βλέμματα και σιωπές» (σελ.139).

Και η μητρική αγάπη, πανταχού παρούσα είτε ως δεδομένο είτε ως ζητούμενο. Η εγκαταλελειμμένη μητέρα που εγκαταλείπει με τη σειρά της τα παιδιά της, παρέχοντάς τους μόνο τη φυσική της παρουσία – κάποτε ούτε καν αυτή. Και η αντίδραση της κόρης; «Την καταλαβαίνω, να 'ξερε πόσο την καταλαβαίνω, αλλά δεν έχει καμιά σημασία πλέον. [...] βρέφος τριάντα χρόνων, φτύνω το γάλα της που μυρίζει σπέρμα αναξιώτιστου εραστή. Την αποχαιρετώ με την πεποίθηση ότι την έχω καταπιεί ολόκληρη. Έχω γίνει η δική της μάνα τώρα – η αντίπαλός της» (σελ.182).

Αντίπαλο δέος ο έρωτας – ως εκτόνωση, ως έκφραση, ως δημιουργία, ως ξόδεμα. Ίσως χρειάζεται κι αυτός άλλες προϋποθέσεις για να εξελιχθεί σε σωτηρία, κι έτσι η μία γυναίκα του εν λόγω μυθιστορήματος δεν καταφέρνει να ζήσει τη διάστασή του αυτή. Κάτι που δεν αποκλείεται όμως για την άλλη, κι αυτό είναι το θετικό μήνυμα: μπορεί η αφήγηση να κόβει σαν ξυράφι και να μας παγώνει κάπου κάπου με την ωμότητά της, αλλά καταλήγει σαν χάδι όλο ανθρωπιά κι αισιοδοξία. Μετρημένη, στέρεη κι εξαγνιστική.

Βρείτε το βιβλίο εδώ

Το προηγούμενο μυθιστόρημα της Έφης Βενιανάκη, *Τρεις ωκεανοί και μια θάλασσα* (Ψυχογιός, 2010), μπορείτε να το βρείτε εδώ